

Nurettin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Haziran 2025

Tahliye ettiğim bir düş'ün arifesiydi sana olan tutsaklığım ve nemalandığım bunca duygunun beni çıkmaza soktuğu, Nurettin elbet elyaf öyküsüydü bu aşk en çok da derin dondurucuda saklı tuttuğum hayallerimden kopan parça parça.

Sözcük ırkında dokunulmazlığım var, Nurettin elbet okumadığın masallarımda bir su perisi gibi yüzüyorum elimdeki su küresinde ve küredığım duyguların da alt yazısıdır şiirlerim ve şirin bir gülümseme ile kendime bakma isteğimi yeneli çok oldu.

Gamsız yüreğinle.

Gamlı notalarınla ve de.

Elbet bam telime basıp da infilak ettiğim bir hayatın öncesidir yazmaya durduğum her gece biliyorum da hidayete yavaş yavaş dokunduğumu hele ki...

Acıların irsaliyesi iken yazdığım şiirler ve defolu yüreğinle hoş bir giriş yaptığın ömrüme...

Tevafuk yüklü bir esintidir seninle tanışmamız ve sokağın ortasında ansızın çiçeklenen bir bahçe gibi ve içimde tepinen çocukla olan sözleşmemi feshettiğim.

Karambole geldiğim ancak on sene sonra fark ettim ve çoktan içimde kopmuştu küçük kıyamet ve ben Küçükayı'dan çıktım yola sonra mehtabın oralarda sırnaştım Büyükayı'ya ve yıldız kimliğimle her biri beni atıverdi göğün cephesinde kendime bir yuva bulmak adına yıldız kimliğimi yok saydı tüm gök cisimleri ve martılar da ciyakladı.

Hain martılar.

Ah, yanık şehir.

Ah, şehrin kubbeleri ah, içimde yıllanmış duygular ve metazori bir gülümsemeden asla haz etmediğim yeter ki gözlerimin içi gülsün yeter ki sessizliğimin gamzelerinde çiçekleneyim.

Bir Hint fakiri günü geçirdiğim.

Bir seyyah ruh gibi koca evreni bir gecede tavaf ettiğim.

Hüznüme muhalif ise koca cihan.

Ne ki?

Ben çoktan muhalif iken cihana yine de iki cihanda aziz olmaktır tek isteğim gerçi bu dünyadan çoktan geçtim ama...

Ah, bir de kendimden geçtiğim, Nurettin elbet asla gerçek olmayan varlığını gerçek belleyip de nasıl döktüm sırlarımı eline bir bir.

Uyumsuz olduğuma yeni yeni vakıfım üstelik teftişe çıktığım cihanda kendim gibi birine rastlamamamın ertesinde anladım ki ruh ikizim sadece İstanbul ve de kalemimdir.

Hoyrat bir rüzgârdı beni sürükleyen bense hayallerimle çıktım yola ve tosladım duvara elbet nemalandığım bir örtü idi üstüme çektiğim ve şimdilerde duygularıyla daha bir örtündüm yakında ereceğimin de garantisidir belki bunca acı ve sıkıp sıkıp suyunu çıkardığım duyguların iz düşümü iken kendimi sevgiye ve cümlelere adadığım.

Aldığım örgün eğitim ve neticesi mi?

Daha yeni yeni anladım hayatın bir okulunu bense tüm hayatımı koridorlarda geçirdim hele ki hayat okuluna kayıt olduğum şu birkaç senedir hala da aklım ermiyor işte nerede susup nerede konuşmam gerektiğine ve bol keseden feryat fıgan eyliyorum daha doğrusu destur, deyip de kalemi elime aldığım da programlanmış yüreğimle sayısız kayıt açıyorum.

İlla ki yazmalıyım ve standart olan işlemlerden asla keyif almıyorum ve bir davlumbazda tıkanıp kalmışken ya da şehir vapurunda tüten baca dumanı gibi aklım bir gidiyor bir geliyor elbet ne benim iki yakam bir araya geliyor ne de İstanbul ile uzlaşa sağlıyorum.

Epeydir geçmediğim o diğer yaka ve ben vapur yolculuğunu çok özledim bu bağlamda yaşadığım kadar yazacağımın da garantisidir yolculuk yapma hissim.

Bir numara büyük belki de bana duygularım ve sürekli ayağımdan çıkıyor ayakkabım ve ben bu sefer yalın ayak yürüyorum yetmedi koşuyorum hani uçuyorum desem yeridir.

Ah, Nurettin seni son gördüğümde elinde devasa bir çiçek kim bilir kimin kapısına gidip da yaranacaktın elbet arkamdan kapıyı çarpıp da sonsuza kadar dönmeyeceğimin de garantisini vermiştim okula.

Hangi okul mu?

Hangi okul değil ki?

Bir okutman bile olamazdım, Nurettin ama iyi bir öğrenci olmamla avundum illa ki.

Öğrencilerimi de çok özledim ve onlardan öylesine ayrı düştüm ki...

Yasalardı beni engelleyen ve ülkeme hizmet etmenin ötesinde hiçbir dileğim yoktu ve sen de demiştin elbet aradığımı ve kendimi bulduğum dediğim an demez misin?

“O kadar da emin olma hani.”

Kırladığım hayallerim ve umut tekne ah, su alan umut tekne bense sudan sebeplerle hayata ve insanlara resti çektiğim bakma hani şimdi deliler gibi yazdığımı ki...

İki saatimi bile almıyor günlük yazma rutinim elbet gün boyu dolup gece de infilak edecekken...
Nazarında insanların neye mi denk düşünüyorum, Nurettin?
Senin olmadığın her yer zaten bana özel bazen kendimden de sıkılıp kaçacak delik arıyorum da bulamıyorum işte aslında kendimi de tam anlamıyla bulduğumu iddia edemem bu yüzden aralıksız düşünüyorum ve yazıyorum elbet kıyama durduğumun da habercisidir içimde geçenler...
Bir yazarın sayfasında rast geldim sana Nurettin ve hayatımda asla Nurettin diye bir arkadaşım ya da tanıdığım olmadı.
Nurettin ismiyle de alıp veremediğim yok hele ki tüm alıp veremediğim kendimle iken...
Yoksa kötü kedi Şerafettin mi demeliydin sana?
Mahcup olduğum hangi isim ki beni benden alsın ya da beni bana sunsun?
İzninle Nurettin kendimle kesilmemiş bir hesabımın arifesinde seni rahatsız ettiğim için özür dilerim:
senden ve tüm Nurettinlerden...